

ÉS AZ UFÓ?...

Hát igen. Az ufók. A pufók ufók. No meg az útonálló ufonauták. Ezek tartják most rettegésben a gyengébb idegrendszerű embereket. Bevallom, húszéves koromban én is hittem az ufólátóknak. Képzeletem szertelenül csapongott, megváltásban reménykedtem, és ahogy leszállt az este: félttem és félttem és félttem. Rettegtem az ufóktól! Mi lesz velem, ha hosszú éjszakai sétáimon összetelálkozunk?! És már véltem is, és már láttam is, hogy a Tarna-menti füzes mélyén ott dobog, fénylik, ragyog az ufó!

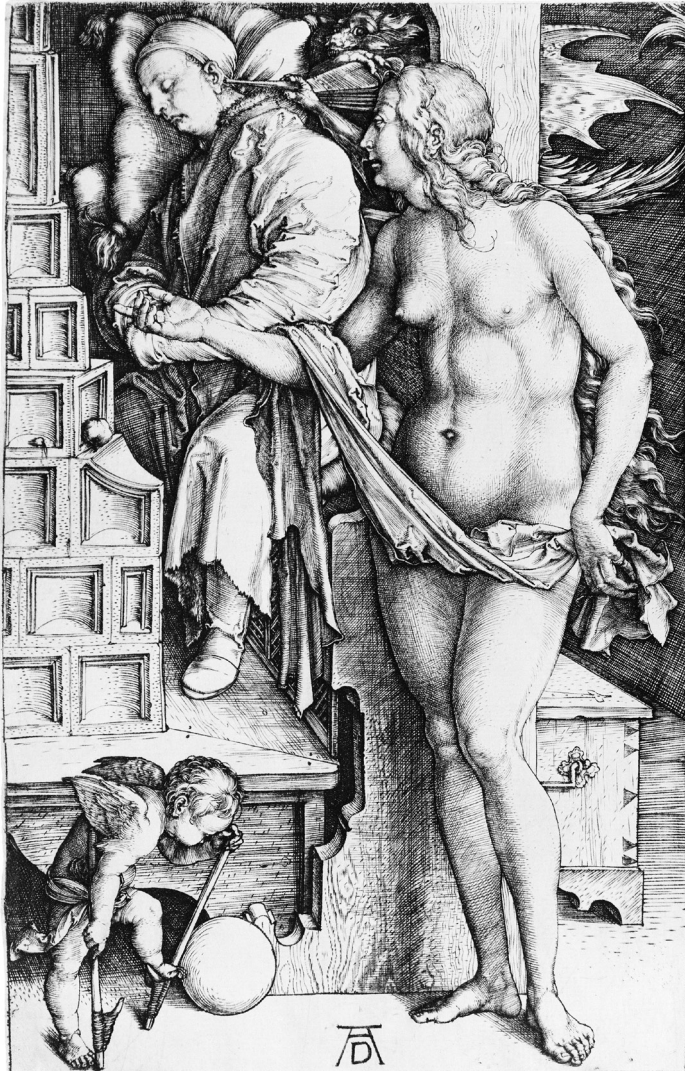
De itt álljunk meg egy szóra! Mikor is félttem én először? Talán öt éves lehettem, amikor anyám nagypéntek hajnalán levitt a Tarnára, megmosdatott - mert nagypénteken mossa holló a fiát! -, ~~és~~ és hazafelé jövet a lángbaborult ég aljára mutatott: "Látod, kisfiam, onnan fog majd eljönni érted a Tüzes Ember, ha rossz leszel!" És félttem a Tüzes Embertől, iszonyodtam, mint ~~húsz~~ húszévesen az ufóktól!

Azóta sok víz lefolyt a Tarnán. Ma már tudom: a látomásos művek megnyugvást, boldogságot, szellemi kielégülést okoznak, a káprázat agyszüleményei viszont zaklatottságot, félelmet és szorongást idéznek elő. A látomásos művek az örök emberi igazságot sugallják, míg a káprázat a badarság bölcsője csak.

Mégis, képzeljük el, mi lenne, ha az ufók valóban megjelenének?! Azt hiszem, legelőször a földi hatalmak esnének pánikba. Hiszen uralmuknak egyszer és mindenkorra vége lenne. De az egyház tekintélye is összeomolna, Isten szellemi mindenhatóságát fölvaltáná egy kézzelfogható lény egyetemes imádata. Ám addig, amíg ezek be nem következnek, megmosolyogtató minden ufó-hír, amik csak arra jók, hogy eltereljék a fi-

gyelmet a gazdasági bajokról.

Természetesen én hiszek és reménykedem abban, hogy az ember nincs egyedül a világmindenségben. Árvaságunk ijesztő így is.

Albrecht Dürer: A tudós álma (rézmetszet, 18,9×11,9 cm, 1498)